

[Arbejds- og Socialministeren.]

planmæssigt har været nedsat med mindst en Ottendedel. Den foreslaaede Regel stemmer, bortset fra 5 Ugers Grænsen, der er ny, med hidtidig Praksis.

Yderligere er det foreslaaet at udvide den ved Lovændringen af 22. December 1941 indførte Adgang til at yde arbejdsfordelte Juleunderstøttelse af Arbejdsfordelingskassen til ogsaa at gælde Personer, som tilhører Fag, for hvilke der er oprettet en ikke anerkendt Arbejdsløshedskasse, der yder Juleunderstøttelse.

Idet jeg i øvrigt henviser til Bemærkningerne til Lovforslaget, skal jeg tillade mig at anbefale dette til det høje Tings hurtige og velvillige Behandling.

Endvidere tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Lov Nr. 119 af 7. Maj 1937 om Forbud mod Overarbejde.*

Loven, der traadte i Kraft den 1. Oktober 1937 og oprindelig kun var gældende indtil den 1. April 1940, er to Gange blevet forlænget, senest ved Lov Nr. 117 af 18. Marts 1941 for Tiden indtil 1. April i Aar. Loven om Forbud mod Overarbejde har altsaa nu været gældende i 4½ Aar.

Under de nuværende Forhold, hvor Bestræbelserne gaar i Retning af at fordele ogsaa det normale Arbejde paa saa mange Hænder som muligt, synes det selvfølgelig, at der ikke kan være Spørgsmaal om at skride til Ophævelse af en Foranstaltning, der tilsigter en Begrænsning af Arbejdsløsheden gennem Afskaffelse eller i hvert Fald efterfølgende Afspadsering af Overarbejde. Forholdet er i øvrigt ogsaa det, at der paa næsten alle Omraader af Betydning er tilvejebragt et smidigt og stadig mere udbygget overenskomstsmæssigt Grundlag for Overarbejdslovens Gennemførelse. Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Jeg skal endelig tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om ændrede Regler for Kommunernes Deltagelse i Udgifter til Kommunehjælp og Fattighjælp i Tiden 1. April 1942 til 31. Marts 1943.*

Lovforslaget er et Resultat af de Forhandlinger, der er foregaaet i det Udvalg om Ændringer i den sociale Lovgivning, der har været nedsat af Regeringen, og tilsigter for Regnskabsaaret 1942—43 at ændre Forsorgslovens Refusionsregler saaledes, at Kommunerne bliver økonomisk mere interesserede i at iværksætte Arbejde end i at udbetale Understøttelse. Forslaget maa derfor ses i Sammenhæng med Regeringens øvrige Bestræbelser for at fremme

Beskæftigelsen. Naar Ordningen foreslaas begrænset til Regnskabsaaret 1942—43, skyldes det, at Spørgsmaalet om en mere permanent Ændring i Refusionsordningen overvejes i Skattekommissionen af 1937, og at det er Meningen, at Skattekommissionens Arbejde med dette Spørgsmaal skulde være tilendebragt saa tidligt, at den nye Refusionsordning kunde gennemføres med Virkning fra 1. April 1943.

Efter de hidtil gældende Refusionsregler fordeles Kommunernes Udgifter til Kommunehjælp og Fattighjælp saaledes, at kun tre Tiendedele bæres af Opholdskommunen, medens tre Tiendedele bæres af den fælleskommunale Udligningsfond, og fire Tiendedele anmeldes og fordeles efter Forsorgslovens Regler om mellemkommunal Refusion. Mod denne Ordning er det gjort gældende, at den virker hemmende paa Kommunernes Interesse i at erstatte Understøttelse med Arbejde, idet en Beskæftigelse af de understøttede som Hovedregel ikke vil medføre en tilsvarende økonomisk Lettelse for Kommunen; dens Tilsvaret til det mellemkommunale Refusionsforbud bliver nemlig stort set uforandret, medens det Beløb, som den anmelder til Refusionsforbundet, falder i samme Forhold, som Understøttelsen gaar ned. Kommunens Besparelse ved at beskæftige Personer, som ellers vilde oppebære Kommunehjælp eller Fattighjælp, vil saaledes efter disse Regler ikke blive væsentlig større end de tre Tiendedele af Understøttelsesudgiften, som Kommunen selv skulde have baaret.

Disse Forhold kan modvirke den Tilskyndelse, som Regeringen gennem Beskæftigelseslovgivningens Tilskud har forsøgt at give Kommunerne til Iværksættelse af Arbejder. Man foreslaar derfor nu, at der, for saa vidt angaar en Del af Udgifterne til Kommunehjælp og Fattighjælp i det forestaaende Regnskabsaar, ikke skal ydes mellemkommunal Refusion, hvilket betyder, at Opholdskommunens Andel i disse Udgifter bliver forhøjet med de fire Tiendedele, der ellers skulde være baaret af Refusionsforbundet, saaledes at Opholdskommuneandelen stiger fra tre Tiendedele til syv Tiendedele. Ved at Kommunen saaledes kommer til at bære en større Del af Udgifterne til Understøttelse, sparer den ved Beskæftigelse af understøttede en større Del af Understøttelsesudgiften. Der maa herigennem antages at være skabt et forøget Incitament for Kommunerne til at søge deres Understøttelsesudgifter nedbragt, og Kommunernes Interesse i en yderligere Udnyttelse af de Fordele, som den bestaa-